

Arrest

nr. 220 930 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense respectievelijk Russische nationaliteit te zijn en die verklaren te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 3 december 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van 7 en 8 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2018 met referentnummer 80565.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 mei 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 7 november 2018 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.05.2018 werd ingediend door:

*[S.,H.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [1980]
nationaliteit: Armenië*

*+ echtgenote: [D.,T.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [1980]
nationaliteit: Russische Federatie*

*+ 2 minderjarige kinderen:
[S.,M.] [ov: ...], geboren op [2011], nationaliteit: Russische Federatie
[D.,R.] [ov: ...], geboren op [2012], nationaliteit: Onbepaald*

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 12.08.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 26.09.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 25.05.2012, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder dienden betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in op 16.08.2011. Deze aanvraag werd op 29.03.2011 ongegrond verklaard, aan betrokkenen betekend op 29.06.2012. Op 21.12.2012 dienden betrokkenen een tweede aanvraag art. 9ter in. Volgens betrokkenen werd er tot op heden nog geen beslissing genomen inzake deze aanvraag, doch uit het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 06.02.2013.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het feit dat hun kinderen in België geboren zijn; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Ook beweren betrokkenen dat hun kinderen geen enkele band hebben met Armenië. Dit element kan echter evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië, Zeker hun vader, de heer [S.], heeft immers de Armeense nationaliteit en hun beide ouders zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien zijn betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Wat betreft de verwijzing naar het Nederlandse systeem van het Kinderpardon; het systeem waar betrokkenen naar verwijzen heeft betrekking op de Nederlandse wetgeving maar werd tot op heden niet opgenomen in de Belgische wetgeving. Bijgevolg is het onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet van kracht is.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en/of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds medio 2010 in België verblijven, dat zij Nederlandse en Franse taallessen hebben gevolgd, dat zij tevens een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden, dat zij werkwilleg zijn en twee werkbeloftes voorleggen, dat zij in regel zijn met de ziektekostenverzekering, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben en dat zij een aantal getuigenverklaringen voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223; RvS 9 december 2009, nr; 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.2. Op 7 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer,

Naam, voornaam: [S.,H.]
geboortedatum: [1980]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 8 november 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de tweede verzoekende partij en de twee minderjarige kinderen. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw,

*Naam, voornaam: [D.,T.]
geboortedatum: [1980]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Russische Federatie*

+ 2 minderjarige kinderen

- [S.,M.], geboren op [2011], nationaliteit Russische Federatie

- [D.,R.], geboren op [2012], nationaliteit: Onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door de verzoekende partijen vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten het middel uiteen als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun gezin verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van meer dan 8,5 jaar totaal onworteld is t.a.v. hun land van herkomst - respectievelijk Armenië en Rusland, waarvan hun kinderen, dewelke beide hier geboren

zijn, zelfs de nationaliteit niet van hebben ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kinderen hier vanaf hun 3 jaar naar school gaan én nog nooit in de land van herkomst van verzoekers zijn geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun respectievelijke landen van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun beide kinderen uitsluitend een binding met België hebben én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kinderen als gezin naar hetzij Armenië hetzij Rusland niet mogelijk is omdat zij als gezin geen gemeenschappelijke nationaliteit hebben die hen zou machtigen om toegang te krijgen tot deze landen, waar zij overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun landen van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van de minderjarige kinderen van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat deze kinderen (6 én 7 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van hun leven bevinden;

dat hieruit volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun landen van herkomst;

dat bovendien DVZ in een volledig identiek dossier van de familie [A.K.] – [M.S.] [O.V. ...] uit [A.] wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw (zie stuk 3);

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 07.11.18 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 07.11.18 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feiten-

vinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partijen geven als dusdanig niet aan dat een door hen in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in de boordeling is betrokken. Zij geven wel aan dat de gedane beoordeling niet is gesteund op een correcte feitenvinding en op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

De verzoekende partijen betogen dat zij enerzijds omwille van praktische overwegingen en anderzijds omwille van dwingende juridische redenen zijn verhinderd om een verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure. Wat de ingeroepen praktische overwegingen betreft, stellen de verzoekende partijen dat zij gedurende hun verblijf van meer dan acht jaar in België hier duurzaam zijn verankerd en zij zijn onttrokken van hun landen van herkomst, Rusland en Armenië. Zij stellen dat hun kinderen, die in België zijn geboren, hier schoollopen en nog nooit naar Armenië of Rusland zijn geweest. De kinderen zouden niet de Russische of Armeense nationaliteit hebben. Wat de ingeroepen juridische redenen betreft, wordt gewezen op het gegeven dat de gezinsleden geen gemeenschappelijke nationaliteit hebben waardoor het niet mogelijk zou zijn als gezin naar ofwel Rusland ofwel Armenië terug te keren.

De verwerende partij geeft in de eerste bestreden beslissing op zich niet aan te betwisten dat de verzoekende partijen kunnen terugvallen op een lang verblijf en een welbepaalde integratie in België. Zij spreekt zich hier verder evenwel niet over uit, waar zij de mening is toegedaan dat de verzoekende partijen door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op hun lang verblijf en integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze beoordeling in hun situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn of haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Integendeel mag net worden aangenomen dat sterke banden met een bepaald land blijven behouden bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden bijgetreden in hun betoog dat het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland het voorwerp van hun aanvraag, meer concreet hun nauwe banden met en integratie in België, zou tenietdoen.

In de eerste bestreden beslissing kan verder worden gelezen dat de verwerende partij van mening is dat de beide ouders in ieder geval nog voldoende banden hebben met Armenië, waardoor een terugkeer naar dit land voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure voor de gezinsleden volgens haar zonder al te veel problemen mogelijk is. Zij wijst er hierbij op dat de eerste verzoekende partij de Armeense nationaliteit heeft en dat zowel de eerste als de tweede verzoekende partij in Armenië zijn geboren, waardoor zij kunnen worden geacht vertrouwd te zijn met de Armeense taal en cultuur. De verwerende partij is van oordeel dat de kinderen, ook al zijn deze in België geboren, via hun ouders nog een band hebben met Armenië en de ouders hen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker waar zij nooit werden toegelaten of gemachtigd tot een onbeperkt verblijf. De verwerende partij stelt in dit verband ook nog dat de verzoekende partijen niet verduidelijken waarom het gegeven dat de kinderen in België zijn geboren het dan voor hen zeer moeilijk zou maken om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Inzake de scholing van de kinderen in België wordt in de bestreden beslissing daarnaast geoordeeld dat ook op dit punt geen buitengewone omstandigheid blijkt, waar de verzoekende partijen niet aantonen dat een gepaste scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst. De verwerende partij merkt nog op dat de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf.

Door enkel te blijven volharden dat de voormelde elementen een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen nog niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris steunt op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partijen stellen nog dat een terugkeer naar een van hun landen van herkomst als gevolg heeft dat de scholing van de minderjarige kinderen langdurig zal worden onderbroken, wat vanuit psychologisch en pedagogisch standpunt onaanvaardbaar is omdat de kinderen zich in een cruciale ontwikkelingsfase bevinden. De verzoekende partijen gaan er met hun kritiek evenwel aan voorbij dat de

verwerende partij in de eerste bestreden beslissing heeft geoordeeld dat een voor de kinderen gepaste scholing ook mogelijk is in de landen van herkomst, minstens dat een aanwijzing van het tegendeel niet voorligt. De verzoekende partijen halen deze motivering niet onderuit, waardoor niet blijkt dat er sprake zal zijn van een onderbreking van de scholing van de kinderen. Deze kan immers worden voortgezet in een van de landen van herkomst. De verzoekende partijen brengen verder geen concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat de kinderen, indien zij na een tijdelijke terugkeer naar Armenië of Rusland voor het indienen van de aanvraag mogen terugkeren naar België, niet opnieuw aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in België, of dat dit dan noemenswaardige problemen zou opleveren. Het louter wijzen op de leeftijd van de kinderen van 6 en 7 jaar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, volstaat in dit verband niet. Wat dit punt betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing trouwens nog gesteld dat de scholing steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf. De verzoekende partijen wisten dat zij het grondgebied dienden te verlaten en opteerden er toch voor om de kinderen telkens een nieuw schooljaar te laten aanvangen.

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij geen concrete hinderpalen zag voor de verschillende gezinsleden om zich tezamen minstens naar Armenië te begeven, waarbij zij erop wijst dat de eerste verzoekende partij de Armeense nationaliteit heeft en de tweede verzoekende partij is geboren in Armenië.

De verzoekende partijen geven thans aan dat de tweede verzoekende partij en de kinderen niet naar Armenië zouden kunnen reizen, daar zij niet de nationaliteit van dit land zouden hebben. Het enkele gegeven dat men niet de nationaliteit heeft van een bepaald land, betekent evenwel nog niet noodzakelijkerwijze dat men niet kan reizen naar dit land en aldaar niet kan verblijven. De tweede verzoekende partij betwist niet dat zij is geboren in Armenië. In deze situatie, en waar het niet is betwist dat de eerste verzoekende partij de Armeense nationaliteit heeft, is het geenszins aangetoond dat de gezinsleden niet gezamenlijk zouden kunnen terugkeren naar Armenië. De verzoekende partijen geven ook niet aan dat zij de Armeense autoriteiten dan reeds contacteerden, maar dat deze weigerachtig stonden tegen een terugkeer van alle gezinsleden naar Armenië. De loutere bewering van de verzoekende partijen wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs en kan de motieven van de eerste bestreden beslissing dan ook niet onderuit halen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.4. Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

In casu stellen de verzoekende partijen dat zij zich in een identieke situatie bevinden als een andere Armeense familie die in Antwerpen verblijft en wiens aanvraag om humanitaire redenen wel ontvankelijk en vervolgens gegrond werd verklaard. Zij voegen bij hun verzoekschrift de verblijfsaanvraag van deze familie en hun elektronische verblijfstitels.

De verzoekende partijen gaan er met hun kritiek aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet telkens individueel dient te worden onderzocht en dat de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft in dergelijke zaken. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De door de verzoekende partijen voorgelegde stukken laten ook niet toe vast te stellen op basis van welke concrete elementen de verblijfsaanvraag van deze andere Armeense familie dan ontvankelijk werd verklaard. De eigenlijke beslissing, of een voorbereidend document, wordt niet voorgelegd. Met voormeld betoog tonen de

verzoekende partijen nog niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Het enig middel is ongegrond.

3.6. De verzoekende partijen hebben ervoor gekozen geen specifieke middelen te ontwikkelen tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij stellen in hun middel enkel dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat *“hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 07.11.18 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”*. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat de verzoekende partijen geen gegrond middel hebben ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van tweede en derde bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS